
Pinksteren

Een preek uitgesproken door C.H. Spurgeon, op zondagmorgen 24 mei 1863, in de Metropolitan Tabernacle, Newington.

En toen de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren zij allen eensgezind bijeen. En plotseling kwam er uit de hemel een geluid als van een geweldige windvlaag en dat vervulde heel het huis waar zij zaten. En aan hen werden tongen als van vuur gezien, die zich verdeelden, en het zat op ieder van hen. En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en begonnen te spreken in andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken. Handelingen 2:1-4

Hoe absoluut noodzakelijk is de aanwezigheid en de kracht van de Heilige Geest! Het is voor ons onmogelijk om de glorie van God te bevorderen of de zielen van mensen te zegenen, tenzij de Heilige Geest in ons en met ons is. Degenen die op die gedenkwaardige Pinksterdag bijeen waren, waren allen mensen van gebed en geloof, maar zelfs deze kostbare gaven zijn alleen van waarde wanneer het hemelse vuur hen in vlam zet. Ze waren allen ervaren mensen—de meesten van hen waren predikers van het Woord en verrichters van wonderen. Ze hadden beproevingen en moeilijkheden doorstaan samen met hun Heer en waren bij Hem geweest in Zijn verzoeking. Toch zijn zelfs ervaren christenen, zonder de Geest van God, zwak als water. Onder hen bevonden zich de apostelen en de zeventig evangelisten, en met hen waren de geëerde vrouwen in wier huizen de Heere vaak was ontvangen en die Hem uit hun middelen hadden gediend. Toch kunnen zelfs deze bevoorrechte en geëerde heiligen niets doen zonder de adem van God de Heilige Geest.

Apostelen en evangelisten durfden niets op eigen kracht te ondernemen. Ze moesten in Jeruzalem blijven wachten tot ze kracht van boven ontvingen. Het lag niet aan een gebrek aan opleiding: ze hadden drie jaar lang onderwijs gehad van Christus zelf, met Zijn volmaakte wijsheid als hun leraar, Zijn onovertroffen welsprekendheid als hun onderwijzer en Zijn volmaakte leven als hun voorbeeld. Toch mochten ze niet uit zichzelf gaan spreken over het geheim van Jezus, voordat de Heilige Geest hen met kracht en zalving van boven had toegerust.

Pas toen de Geest kwam, werden ze werkelijk bekwaam en vrijmoedig om te getuigen. Zo laat de Bijbel zien dat zelfs de meest toegewijde en goed opgeleide volgelingen van Jezus volledig afhankelijk zijn van de kracht en leiding van de Heilige Geest om hun roeping te kunnen vervullen.

Zeker, broeders, als dit al gold voor de apostelen en evangelisten, dan geldt het voor ons des te meer. Laten we ervoor oppassen dat we niet gaan vertrouwen op onze goed georganiseerde commissies en plannen. Wees waakzaam dat we niet afhankelijk worden van ons eigen verstand of onze religieuze inzet. Laten we ook niet te veel vertrouwen stellen in onze bekende predikers en evangelisten, want zodra we iets of iemand in de plaats van de Heilige Geest zetten, gaan we op een gevaarlijke dwaalweg.

We mogen God dankbaar zijn voor alle gaven en bedieningen die Hij geeft, maar laten we nooit vergeten dat deze op zichzelf niets betekenen. Als de levendmakende kracht van de Geest ontbreekt zijn ze als een klinkend metaal, of luidende schel.

Sommige moderne theologen beweren dat wij de afhankelijkheid van de Heilige Geest te veel benadrukken, en dat ons voortdurende onderwijs hierover leidt tot passiviteit en luiheid. Maar dat is beslist niet het geval, broeders.

Laten we deze beschuldiging weerleggen door onze eigen inzet en toewijding. Laten we laten zien dat wie erkent zonder de Heere niets te kunnen doen, juist met Zijn hulp tot alles in staat is. Moge het eeuwige vuur ons zo in vuur en vlam zetten, dat ons leven wordt gekenmerkt door ijver, liefde, zelfopoffering en toewijding. Zo zullen we aan iedereen tonen dat de aanbidders van de genadige Geest geen lanterfanters zijn in de wijngaard van de Heere.

Ik ben ervan overtuigd dat we, in plaats van te vaak over dit onderwerp te spreken, de Heilige Geest juist te weinig eren. In sommige kerken lijkt Zijn aanwezigheid bijna vergeten te worden. Je zou er diensten kunnen bijwonen zonder ooit iets te horen over de Heilige Geest, behalve misschien bij de zegen aan het einde. En als het niet was voor de vaste liturgie, met het 'Ere zij de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest,' zou je in veel van onze nationale kerken nauwelijks weten dat er een Trooster naar ons is gezonden.

Met een oprecht hart bid ik dat ik deze ochtend uw gedachten mag prikkelen door u te herinneren aan de eenvoudige, maar diepgaande betekenis van de nederdaling van de Heilige Geest op Pinksteren. Hoewel wij geen mensen zijn die strikt vasthouden aan bepaalde dagen en maanden, is het juist in deze periode van het jaar dat de vroege kerk de uitstorting van de Geest op Pinksteren herdacht.

We spreken vaak over Pinksteren of Witte Zondag – een naam die veelzeggend is. In de eerste eeuwen was het gebruikelijk dat de kerk op deze dag, ter herinnering aan de grote doop van de drieduizend bekeerlingen onder de prediking van Petrus, een grote doopdienst hield. De dopelingen waren, net als bij ons, in het wit gekleed – vandaar de benaming 'kandidaten' of 'witten' – en om die reden werd deze zondag Witte Zondag genoemd.

Het is passend dat de uitstorting van de Geest op Pinksteren werd gevierd met de doop van bekeerlingen, want de oorzaak wordt het best herinnerd door het gevolg. Moge de Heere ons

schenken dat wij het hele jaar door Pinksteren mogen ervaren, en dat het doopvont iedere week in beweging mag zijn.

Graag wil ik uw aandacht richten op het tijdstip waarop de Geest werd uitgestort, op de manier waarop dit zich manifesteerde, op de betekenis ervan, en ten slotte op de gevolgen die daarop volgden.

I. Er is veel heilige lering in HET TIJDSTIP waarop de Geest van God werd gegeven.

‘Toen de dag van het Pinksterfeest vervuld werd.’ Allereerst valt op dat de Geest van God werd gegeven op het door God zelf gekozen en vastgestelde moment. Er is immers een bestemde tijd waarin de Heer Sion genadig wil zijn. De Geest werkt niet altijd op dezelfde manier of met dezelfde zichtbaarheid. Soms trekt de Heer, om ons geloof te beproeven en Zijn soevereiniteit te tonen, Zijn rechterhand terug en laat Hij pas op door Hem bepaalde tijden en gelegenheden Zijn kracht zien. ‘De wind blaast waarheen hij wil’ – die waarheid herinnert ons eraan hoe weinig ruimte er is voor menselijke hoogmoed. ,Broeders, als elke regendruppel zijn eigen geboortedag kent, elke lichtstraal zijn voorbestemde pad volgt, en elke vuurvonk zijn bepaald moment heeft om op te stijgen, dan mogen we er zeker van zijn dat Gods wil, voorkennis en besluit ook het tijdstip van elke opwekking en de plaats van iedere genadige bezoeking hebben bepaald en geregeld.

Tijden van verkwikking, of het nu in een kerk of in een samenleving is, komen alleen wanneer de Scheppende Geest dat heeft bepaald. De dag van het heil voor ieder individu is een door God vastgestelde tijd. De wedergeboorte is geen kwestie van toeval. Sterker nog, elke ademtocht van die goddelijke Geest die over het hart van de gelovige waait, elke druppel heilige olie die hem zalft, of elke dauw van de hemel die hem levend maakt, komt tot hem volgens die onweerstaanbare wil die de banden van Orion losmaakt of de lieflijke invloed van de Pleiaden samenbindt.

Op Gods bestemde en aangewezen tijd zal het licht uit de hemel doorbreken. Dit mag ons er niet van weerhouden om elke dag om de Geest te bidden, maar het mag ons wel bemoedigen wanneer Zijn werk niet direct zichtbaar wordt. Want als het visioen uitblijft, moeten we erop wachten; het zal zeker komen op de juiste tijd, het zal niet uitblijven.

Er schuilt nog een diepere betekenis in het tijdstip: het was na de hemelvaart. De Geest van God werd pas gegeven nadat Jezus verheerlijkt was. De verschillende zegeningen die wij ontvangen, zijn te danken aan verschillende aspecten van Christus’ werk. Zijn leven is onze toegerekende gerechtigheid. Zijn dood brengt ons vergeving. Zijn opstanding schenkt ons rechtvaardiging. Zijn hemelvaart geeft ons de Heilige Geest en de geestelijke gaven die het lichaam van Christus opbouwen.

‘Daarom zegt Hij: Toen Hij opvoer in de hoogte, nam Hij de gevangenis gevangen en gaf Hij gaven aan de mensen. En Hij heeft sommigen gegeven als apostelen, anderen als profeten, weer anderen als evangelisten en nog weer anderen als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten, tot het werk van dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus.’

Zoals Romeinse helden na hun overwinningen in triomf door de straten van het Capitool trokken, getrokken door witte paarden en toegejuicht door het volk, zo ontving Jezus Christus, toen Hij de

dood overwon, een triomf van Zijn Vader. De triomfwagen droeg Hem door de hemelse straten, terwijl alle inwoners Hem met luid gejuich begroetten als Overwinnaar.

*‘Zet Hem de kroon op! Zet Hem de kroon op!
Kronen passen de Overwinnaar!’*

Het was bij de Romeinen gebruikelijk dat een overwinnaar tijdens zijn triomftocht grote hoeveelheden geld uitdeelde aan het juichende volk. Op vergelijkbare wijze heeft onze verheerlijkt Heer gaven uitgestort over de mensen – zelfs aan de opstandigen – opdat de Heere God onder hen zou wonen. Zo werd, ter ere van Christus’ triomf, de Geest van God overvloedig uitgestort over de Kerk op aarde.

Misschien brengt u in herinnering dat onze Heere al tien dagen eerder ten hemel was gevaren. Dat klopt, maar deze periode van wachten diende om de discipelen geduld te leren. Niet altijd bloeit een bloem direct uit de wortel. Christus is opgevaren en de hemel weerklinkt van Zijn lof. Tien dagen van feestvreugde zijn doorgebracht voor de eeuwige troon, en nu, nu Pinksteren volledig is aangebroken, klinkt het geluid van een machtige, stormachtige wind.

Denkt u, broeders en zusters, dat wij Christus’ hemelvaart voldoende aanvoeren als reden waarom de kerk met de Geest gezegend zou moeten worden? Ik weet dat we in onze gebeden vaak zeggen: ‘Om Uw lijden en bloedzweet, om Uw kruis en sterven, om Uw kostbare dood en begrafenis, om Uw glorieuze opstanding’ – maar denken we er ook aan om te bidden: ‘Om Uw hemelvaart smeken wij U, verhoor ons?’

Ik denk dat we ons niet altijd realiseren dat de hemelvaart van Christus een krachtig argument is in ons gebed, vooral wanneer we verlangen naar vernieuwing van de Kerk door de heilige adem van God of wanneer we bidden om geestelijke gaven voor haar dienaren en leiders.

Daarnaast is er nog een belangrijke les te leren uit het tijdstip waarop dit alles plaatsvond: het was op Pinksteren. Veel vroege schrijvers geloven dat juist op Pinksteren de wet op de Sinaï werd gegeven, al zijn er ook die dat betwijfelen. Maar als dat zo is, is het veelzeggend dat op de dag waarop de wet werd gegeven te midden van donder en bliksem, het Evangelie – Gods nieuwe en betere wet – werd verkondigd met een machtige wind en vurige tongen.

Het staat vast dat Pinksteren oorspronkelijk een oogstfeest was. Op deze dag werden de eerste vruchten van de oogst als offer aan de Heer gebracht en werd de oogst geheiligd. Waar het Pascha voor Jezus het begin van het zaaien betekende, was Pinksteren het moment van oogsten: de velden die rijp waren toen Hij bij de bron zat, worden nu geoogst nu Hij op de troon zit.

Het is ook duidelijk dat de Heilige Geest juist op Pinksteren werd uitgestort omdat er toen de meeste mensen in Jeruzalem bijeen waren, afkomstig uit alle delen van de wereld. God weet altijd precies het juiste moment om Zijn gaven te schenken. Wat zou het nut zijn geweest van de gave van vele talen als er geen mensen waren om te luisteren? Als er geen Parthen, Meden, Elamieten en inwoners van Mesopotamië aanwezig waren geweest, was er geen behoefte geweest aan de verschillende talen.

Nu de stad vol was en het grote feest door een uitzonderlijk grote menigte werd gevierd, was dit het perfecte moment voor de Heer om te zeggen: ‘Sla de sikkel erin, want de oogst is rijp.’ Beste vrienden, ik geloof dat telkens wanneer wij ongewoon grote samenkomsten van mensen zien, of wanneer er een bijzondere aandacht en luisterbereidheid onder het volk is, wij zouden moeten bidden om en uitzien naar een bijzondere werking van de Geest van God.

En als ik deze menigten zie die zich jaar na jaar op elke zondag in dit huis verzamelen, kan ik niet anders dan u dringend oproepen om vurig te bidden tot Hem bij wie het overblijfsel van de Geest is, dat Hij ons een nieuw Pinksteren wil schenken. Want ook al zijn er hier geen Parthen, Meden of Elamieten, toch is er zelden een sabbat waarop niet bijna alle volken onder de hemel vertegenwoordigd zijn, die de wonderwerken van God horen—weliswaar niet in hun eigen taal, maar toch in een taal die zij begrijpen. O, bid dat de Geest van God mag neerdalen op deze ongekend grote menigten die hier samenkomen.

Toch, beste vrienden, hebben we nog niet stilgestaan bij een belangrijke reden waarom de Heilige Geest juist op dit bijzondere moment werd uitgestort: ‘Zij waren allen eensgezind bijeen.’ Wij verlangen ernaar om de dagen van de hemel op aarde te zien. Onze ziel verlangt ernaar de stem van God uit de hemel te horen klinken. We hopen op dagen zoals onze voorouders die in vroegere tijden tot hun troost hebben meegemaakt. We verlangen ernaar duizenden op één dag tot geloof te zien komen, maar helaas, dat visioen blijft uit.

Kijk naar ons land! Af en toe hebben we momenten van geestelijke opleving gekend, dat is het meeste wat ik kan zeggen. Zelfs de Ierse opwekking, waarvoor we God nooit genoeg kunnen danken, was uiteindelijk niet meer dan een voorbijtrekkende wolk. Het was geen blijvende, rustgevend regenhut, en zo is het ook met alle geestelijke bewegingen die we in de afgelopen tijd hebben meegemaakt. We hebben slechts flitsen gezien, waar we uitzichten hoopten te krijgen; we hebben slechts schemerlicht ontvangen, waar we het volle, heilige middaglicht nodig hadden.

Hoe komt dat? Misschien ligt het aan ons gebrek aan eenheid. ‘Zij waren allen eensgezind bijeen.’ Christenen kunnen niet allemaal op één plek samenkomen, en gelukkig maar, want geen enkele ruimte zou groot genoeg zijn om hen allemaal te bevatten! Maar als we dan niet allemaal op één plaats kunnen zijn, kunnen we wel allen één van hart zijn. O, als er geen koude harten zijn, geen vooroordelen die ons verdelen, geen bekrompenheid die ons scheidt – geen onverschilligheid die ons neerdrukt, geen valse leer die de kudden uiteen drijft, en geen verdeeldheid die het ene heilige kleed van Christus verscheurt – dan mogen we verwachten dat de Geest van God op ons zal rusten.

En in elke gemeente waar geen strijd is om de grootste te zijn, geen verdeeldheid over bijzaken, geen wedijver om aanzien of eigenbelang, maar waar de gemeente werkelijk één van hart is, mogen we verwachten het geluid te horen van een overvloedige hemelse regen.

Beste vrienden, let ook op wat zij deden. Ze waren niet alleen eensgezind, maar ook vol toewijding aan één groot doel. Ze hadden allemaal gebeden. Als u het eerste hoofdstuk leest, zult u merken dat zij veel in gebed waren. De hele tijd sinds de hemelvaart van onze Heere waren zij voortdurend bezig met smeken, dag en nacht, en het is dan ook geen wonder dat de schuren van de hemel werden geopend.

Wij hebben de afgelopen jaren aan het begin van het jaar gebedsweken gehouden, en dat was goed, maar als we het hele jaar door in gebed waren volhard, als we altijd eensgezind waren blijven roepen tot de hemel, als we waren blijven worstelen met de engel en blijven pleiten, dan zou het kleine wolkje dat het oog van het geloof heeft gezien inmiddels de hele hemel hebben bedekt en een overvloedige regenbui over alle volken hebben uitgestort. Er moet eenheid zijn, maar die eenheid mag niet de kille verbondenheid van de dood zijn, maar de vurige samensmelting van een gloeiende oven.

Ze hadden veel gebeden, en nu zie ik hen stil zitten. Waarom zitten ze zo rustig? Het is de stilte van verwachting. Wanneer Gods gemeente verwachting toevoegt aan haar gebed, blijft de zegen niet uit. Wij vragen, maar verwachten vaak niet te ontvangen. Wij bidden, maar waarschijnlijk zou niets ons zo verrassen als het antwoord op ons gebed.

Als na ons smeken om de Heilige Geest de Geest werkelijk zou komen, zouden velen het niet geloven. Anderen zouden het als louter opwindend beschouwen, en velen zouden er hun ogen voor sluiten. O Geest van God, werk in de harten van Uw kinderen volmaakte eenheid, diepe verlangens en een verwachtingsvol vertrouwen, en dan zult U opnieuw Uw machtige daden doen.

Deze opmerkingen over het tijdstip kunnen tot veel praktische vragen leiden. Ik wil ze slechts kort stellen en dan laten rusten. Draag ik, door bitterheid in mijn karakter, bij aan het tegenhouden van de komst van de Geest? Draag ik, door gebrek aan liefde, bij aan verdeeldheid in de kerk? Zijn mijn gebeden van dien aard dat ze verhoord kunnen worden? En als ik bid, verwacht ik dan werkelijk Gods zegen? Zo niet, hoe verdrietig is het dan dat ik de Heilige van Israël zou tegenhouden en beperken, dat ik een dief aan de kerk zou zijn en heiligschennis zou plegen – niet door haar goud en zilver te stelen, maar door de schatkamer van God te sluiten!

Laten wij ons als gemeente vernederen onder Gods hand, en dan, met vastberadenheid en volharding, op Hem blijven wachten tot de Geest van omhoog wordt uitgestort!

II. Ik kom nu, beste vrienden, bij het tweede punt: DE WIJZE WAAROP DE GEEST WERD GEGEVEN.

Elk woord in dit gedeelte is betekenisvol. Neem bijvoorbeeld het woord ‘plotseling’. Er was geen heraut die op de trompet blies; terwijl zij verwachtten, brak op een onverwacht moment de hemelse storm los. Wanneer de Heer iets groots in de wereld wil doen, gebeurt dat vaak als een donderslag bij heldere hemel – onverwacht en overweldigend. De mens maakt plannen, organiseert en werkt, en iedereen weet wat hij van plan is.

Ook God plant en ordent, en Hij bereidt Zelf alles voor, maar Hij onthult Zijn plannen niet aan de mens. Het is tot Gods eer om dingen verborgen te houden. Zo kan het zijn dat de Geest in stilte de harten voorbereidt, terwijl het daadwerkelijke werk van opwekking plotseling plaatsvindt, tot verrassing van iedereen die het meemaakt.

U zult zich wellicht herinneren dat dit ook het geval was bij de grote opwekking in New England, toen Jonathan Edwards zijn preek vanaf het manuscript voorlas, dicht bij zijn ogen gehouden vanwege zijn bijziendheid—een manier van preken waarvan je niet zou verwachten dat die veel

opschudding zou veroorzaken. Toch, terwijl hij sprak over de tekst: ‘Op het tijdstip dat hun voet wankelt,’ daalde de Geest van God plotseling neer. De mensen begonnen te beven en riepen zelfs uit onder de indruk van hun overtuiging, en de opwekking verspreidde zich door de hele streek, waarbij duizenden werden toegevoegd aan de Kerk van Christus.

Was het niet net zo bij Livingstone bij de Kirk of Shotts? De kerkenraad had lange diensten gehouden en preken gegeven zonder veel zichtbaar resultaat. Juist aan het einde werd Livingstone gevraagd om te preken. Staande op een grafsteen, midden in een stromende regenbui, sprak hij de samengestroomde menigte toe. Toen daalde de Heilige Geest neer, krachtiger dan de regen die uit de hemel viel, en honderden werden op één dag tot Christus gebracht.

Hetzelfde gebeurde onder George Whitefield, bij de opwekkingen waarvan hij het instrument was: de Geest kwam als een bliksemschicht uit de hemel. Wees daarom niet wantrouwig wanneer je hoort dat zulke dingen plotseling plaatsvinden. U herinnert zich zelf vast nog een voorbeeld dat uw hart met dankbaarheid vervult: een kapel waar ooit slechts een handjevol mensen bijeenkwam, die elkaar nauwelijks konden zien.

Ontstonden de menigten daar langzaam? Was het een levenswerk om een gemeente op te bouwen? Nee, de bazuin klonk, en de voorbereide oren hoorden het. Het huis vulde zich, de gemeente groeide en vermenigvuldigde zich. Nu danken wij, als leden ervan, God dagelijks voor Zijn genade. Wanneer God spreekt, gebeurt het: als Hij zegt: ‘Er zij licht,’ dan is er licht.

Toen was er een geluid. Hoewel de Heilige Geest Zelf stil werkt, zijn Zijn daden niet stil in hun uitwerking. Het geluid moest hen leren dat de Geest niet gekomen was om zich stil in hun harten te verbergen, maar om gehoord te worden in de wereld als de stem van God. Want nu kwam het geloof door het horen, en het horen door het Woord van God; en het geluid van een machtige, stormachtige wind was voor hen een beeld van het geluid van hun eigen getuigenis, dat zich over de hele wereld zou verspreiden.

In hun oren leek de stormwind te zeggen: ‘Zo zullen ook wij, een handvol bekeerde mensen, als een machtige wind over de aarde trekken, en overal zullen mensen het geluid van Gods genade horen.’

Let op: het was een geluid als van wind. Opmerkelijk is dat in zowel het Grieks als het Hebreeuws hetzelfde woord wordt gebruikt voor wind en voor Geest. Toen de Heiland tegen Nicodemus zei: ‘De wind blaast waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid,’ verwees Hij daarmee naar deze dubbele betekenis van het woord, dat zowel wind als Geest aanduidt.

De wind is ongetwijfeld gekozen als krachtig symbool vanwege zijn mysterie—‘Je weet niet waar hij vandaan komt of waar hij naartoe gaat’—vanwege zijn vrijheid, want ‘hij blaast waarheen hij wil,’ en vanwege de verscheidenheid in zijn werking: soms is het een zachte bries, dan weer een krachtige storm. Zo werkt ook de Heilige Geest: de ene keer komt Hij om te troosten, de andere keer om te waarschuwen—soms zacht met een belofte, soms krachtig met een vermaning.

Let ook op: het was een stormwind. Dit beeldde uit hoe snel de invloed van de Geest zich verspreidde—als een stortvloed. Binnen vijftig jaar na Pinksteren was het Evangelie in elk land van

de toen bekende wereld verkondigd. Paulus en zijn medewerkers waren naar het oosten, westen, noorden en zuiden gegaan.

IJzeren poorten werden geopend, bronzen grendels gebroken, en het levensbrengende Woord werd aan ieder schepsel onder de hemel gepredikt, tot getuigenis tegen hen. Gods Geest sluipt niet langzaam voort, zoals onze menselijke inspanningen vaak doen, maar als Hij komt, is het als een storm en wordt de wereld verlicht met goddelijk licht voordat wij ons realiseren dat het vuur is ontstoken.

En dit is nog niet alles, want het was een machtige wind, een kracht waar niets tegen bestand was. Zelfs het huis zelf werd wellicht door elkaar geschud; de aanwezigen zullen misschien bang zijn geweest dat het huis zou instorten. De wind was onweerstaanbaar, en zo is ook de Geest van God—waar Hij komt, kan niets Hem weerstaan.

O Geest van God, als U nu zou komen als een krachtige noordenwind, zou de halve maan van Mohammed in het stof liggen, en de goden van de heidenen zouden neervallen als Dagon voor de ark. U hoeft slechts Uw zevenvoudige werk voort te zetten en de hoer van Rome zou haar betoverende macht verliezen. U kunt de oude systemen vernietigen die alle menselijke aanvallen hebben weerstaan. Machtiger dan de tand des tijds, kan Uw vinger, o heilige Geest, vernietigen wat mensen als hun eeuwig werk beschouwen.

Geprezen zij God: overal waar de Geest komt, bewijst Hij Zijn goddelijkheid door de kracht die Hij openbaart. Zij hoorden dus een geluid als van een geweldige, stormachtige wind. Hoewel wij niet verwachten zo'n geluid letterlijk te horen, verwachten wij, beste christenvrienden, wel de werkelijkheid ervan te ervaren. Wij hopen nog steeds de Geest van God op mysterieuze wijze aan het werk te zien, en het geluid ervan te horen, het blijde nieuws dat onze harten verheugt. Wij verlangen ernaar om naties in één dag geboren te zien worden. Wij geloven dat wij, voordat onze ogen sluiten, Gods arm zullen zien uitgestrekt en de onweerstaanbare kracht van Zijn Geest zullen zien werken, zelfs onder Zijn vijanden.

Let op de volgende zin: 'Dat het hele huis vulde waar zij zaten.' Het geluid werd niet alleen door de discipelen gehoord, maar leek ook de andere vertrekken te doordringen, naast de grote bovenzaal waar zij waarschijnlijk bijeen waren.

En als de Geest van God komt, beperkt Hij zich nooit tot de Kerk alleen. Zijn invloed is misschien niet reddend voor buitenstaanders, maar wordt wel door hen gevoeld. Een opwekking in een dorp dringt zelfs door tot in de herberg. Waar de Geest in de Kerk werkt, is dat snel merkbaar op het erf, in de werkplaats en in de fabriek. Het is onmogelijk de Geest te beperken zodra Hij komt.

O, als Gods Geest deze plaats zou bezoeken, dan zouden Walworth, Camberwell en Southwark het allemaal merken. Zelfs de straten zouden er anders uitzien; waar nu op zondag de winkels open zijn, zouden ze gesloten blijven, want de Geest van God zou het hele gebied vervullen waar Zijn kerk is. Mogen zulke gezegende tijden komen, waarin van het ene uiteinde van Engeland tot het andere de Geest van God mensen en plaatsen vervult, omdat Hij in het bijzonder woont bij Zijn uitverkorenen.

Maar dat was nog niet alles. Ik moet nu noemen wat volgens mij het verschijnsel was dat men zag.

Waarschijnlijk was het een heldere, lichtgevende wolk, niet anders dan die welke ooit als vuurkolom 's nachts boven de stammen in de woestijn hing. Een vurige zuil zweefde boven in de kamer. De wolk wordt aangeduid als 'het', dus het leek één geheel, maar wordt ook 'tongen' genoemd, dus het moeten er meerdere zijn geweest.

In het Grieks zie je een opvallende afwisseling tussen enkelvoud en meervoud in de werkwoorden, wat lastig te verklaren is, tenzij er werkelijk sprake was van zowel eenheid als veelheid. In de kamer zweefde, zo stel ik me voor, één grote massa van vuur, een wolk van vlammen. Plotseling splitste deze zich, en afzonderlijke vuurtongen daalden neer op het hoofd van elke discipel.

Zij zouden direct begrijpen dat hun zo een goddelijke kracht werd gegeven, want zo'n beeld was in die tijd zeker niet ongebruikelijk of vergezocht. Heidenen stelden hun goden in beelden vaak voor met lichtstralen of vlammen uit het hoofd, en tot op de dag van vandaag is de lichtkrans waarmee rooms-katholieke schilders de hoofden van heiligen afbeelden, een overblijfsel van datzelfde idee.

Van de dichter Hesiodus werd door de ouden gezegd dat hij ooit slechts een eenvoudige koeherder was, totdat plotseling een goddelijke vlam op hem neerdaalde, waarna hij uitgroeide tot één van de edelste mannen.

We mogen aannemen dat zo'n natuurlijke metafoor direct door de apostelen werd begrepen. Een tong van vuur die op hen rustte, was immers een duidelijk teken van bijzondere inspiratie door God. Let vooral op het feit dat het een tong was: God heeft ervoor gekozen om de tong machtiger daden te laten verrichten dan het zwaard of de pen. Hoewel de pen nog generaties lang zal spreken, bezit zij nooit die levenskracht die van de tong uitgaat. Wat we in een boek lezen, blijft dood, maar wat we met onze oren horen, komt als een levend woord tot onze ziel. Het is Gods welbehagen geweest om, door de ogenschijnlijke dwaasheid van de prediking, hen te redden die geloven.

Het was een tong van vuur: dat laat zien dat Gods dienaren niet spreken met kille, ijsskoude tongen, noch geleerd als met gouden tongen, niet hoogmoedig als met koperen tongen, niet buigzaam als met wilgentongen en ook niet streng als met ijzeren tongen. Nee, zij spreken ernstig en mysterieus – niet met tongen van vlees, maar met de tong van vuur. Hun woorden verteren de zonde, verschroeien de leugen, verlichten de duisternis en brengen troost aan de armen.

Let bovendien op dat 'het op ieder van hen zat.' Het flakkerde niet even op om daarna te verdwijnen, maar bleef voortdurend aanwezig. Zo is ook de Geest van God een blijvende kracht, waardoor de heiligen volharden. De Geest rustte op ieder van hen: hoewel er maar één vuur was, ontving toch iedere gelovige zijn eigen deel van die ene Geest. Er zijn verschillende werkingen, maar het is dezelfde Heere die alles bewerkt.

Ik zal niet langer stilstaan bij de beschrijving van hoe de Geest kwam, behalve dat ik God toewens dat Hij zich ook vandaag op dezelfde wijze zou openbaren. Wij verlangen ernaar dat onze jonge mannen tongen van vuur mogen ontvangen. En u, vaders, wij hopen dat ook u wordt aangeraakt door de levende kool die de lippen van Jesaja raakte. Zelfs u, mijn zusters – want ongetwijfeld rustte die tong van vuur ook op de Maagd Maria en de andere vrouwen – wij zouden graag zien dat diezelfde Geest ook op u rust. Dat het heilige vuur in u mag blijven branden, in uw gezinnen, in uw zondagsschoolklassen, of wanneer u zieken bezoekt en verzorgt.

O, moge het God behagen om de Trooster aan ieder van ons te schenken! Moge niemand van ons zonder Zijn kracht zijn, want de tijd om Sion te begunstigen zal gekomen zijn wanneer mannen en vrouwen van elke rang en stand de Geest van de gezegende God ontvangen.

Toch vrees ik dat dit u weinig interesseert. Misschien denkt u dat het lang geleden is gebeurd en waarschijnlijk nooit meer zal gebeuren. En zolang we zo onverschillig blijven, vrees ik dat het inderdaad niet zal gebeuren. Maar o, als we het verlangen hadden om ernaar te streven, en het geloof om het te verwachten, dan zouden we nog grotere dingen kunnen zien dan deze. Zelfs zonder het uiterlijke teken, dat slechts bij de kindertijd van de kerk hoorde, zouden wij de innerlijke en geestelijke genade ontvangen die past bij de volwassenheid van de gevorderde gelovigen in onze tijd.

III. Laten we nu stilstaan bij de kern van de zaak, bij de weldaad die op dat moment werd geschonken. Kort samengevat: ‘Zij allen werden vervuld met de Heilige Geest.’ Het geluid was niet de Heilige Geest, en ook de tong van vuur was slechts een symbool van Zijn werk. Het echte werk vond plaats toen allen die daar aanwezig waren daadwerkelijk vervuld werden met de Heilige Geest.

Maar wat betekent dat? Wat is dit vreemde mysterie? De scepticus lacht en zegt: ‘Zoiets bestaat niet.’ De formele gelovige beweert: ‘Ik heb het nooit ervaren.’ En de meeste christenen beschouwen het als iets waar je vroom in hoort te geloven, maar dat je niet werkelijk hoeft te beleven. Maar is er een Heilige Geest? Beste luisteraar, u zou die vraag niet durven stellen, tenzij u bereid bent te twijfelen aan uw eigen bekering. Want: ‘Tenzij iemand uit de Geest geboren wordt, kan hij het Koninkrijk van God niet zien.’ Als de Heilige Geest dus niet in u woont en u niet door Zijn wonderlijke werk tot een nieuw mens heeft gemaakt, dan verkeert u nog steeds in de gal van bitterheid en de boeien van ongerechtigheid.

Alleen de ware christen weet wat het is om de Geest te ontvangen – maar slechts weinigen weten werkelijk wat het betekent om er volledig mee vervuld te zijn, tot aan de rand toe.

Er zijn momenten waarop de prediker dit zelf heeft ervaren: hij hoefde zich niet af te vragen wat hij moest zeggen of hoe hij zijn gedachten moest verwoorden, want de woorden kwamen vanzelf. De gedachten werden als het ware kant-en-klaar geboren, krachtig en helder, en het was duidelijk dat ze niet uit hemzelf voortkwamen, maar door hem heen stroomden, afkomstig van de Heilige Geest.

Er zijn ook tijden waarin de ziel vervuld is van diepe rust, omdat de duif aanwezig is; vol hartstocht, omdat het vuur brandt; vol leven, omdat de wind waait; vol groei, omdat de dauw neerdaalt. De ziel is vol priesterlijke kracht en de macht om te zegenen, omdat de olie stroomt; vol kennis, omdat het licht schijnt; en gezuiverd en gereinigd, omdat de fontein van levend water van binnenuit opwelt.

Toch zijn er ook perioden waarin iemand moet erkennen dat hij geen van deze tekenen bij zichzelf bespeurt. Maar o, wat zijn er daarnaast vreugdevolle en verheven dagen waarop Gods gezalfde dienaren zich gedragen voelen door de mystieke wind, hun gedachten omhoog geheven. Op zulke momenten zijn zij niet langer zwakke mensen, maar mensen die door inspiratie harten weten te raken, emoties kunnen opwekken, doden tot leven brengen, blinde ogen openen en het Evangelie

aan de armen verkondigen – en dat alles door de kracht van boven.

U die ooit de verheven ervaring hebt gekend van vervuld te zijn met de Geest, zult het verhaal van Ezechiël herkennen, die door een haarlok werd opgetild tussen aarde en hemel. Maar u weet dat vervuld worden met de Heilige Geest een nog groter wonder is: het tilt een mens op boven alle aardse zorgen, geeft de kracht om God in gebed vast te houden, dompelt hem onder in de vreugde van de hemel en zendt hem vervolgens met een stralend gezicht terug om zijn medemensen tot zegen te zijn. Wanneer de grote Geest onze geest te hulp komt, beeft het vlees in het stof en moet alle heerschappij afleggen, maar de Geest jubelt van vreugde.

Let op het verschil tussen Petrus zonder de Geest en Petrus met de Geest. Eerst zien we Petrus die, in angst en onzekerheid, vloekt en zweert dat hij Christus niet kent. We zien hem zinken in de zee omdat hij niet gelooft dat hij over het water kan lopen, en roepend om redding: ‘Heere, red mij, want ik verga’. Petrus, vaak impulsief en zelfverzekerd, blijkt uiteindelijk toch een lafaard te zijn wanneer het erop aankomt; hij verloochent Jezus en is bang voor de gevolgen.

Maar zie het verschil wanneer de Geest van God over hem komt. Petrus is dan een totaal ander mens. Onbevreesd voor spot en tegenstand van de ruwe menigte, staat hij op en predikt met kracht en overtuiging. Waar haalt hij deze welsprekendheid vandaan? Zijn woorden zijn krachtig en raken de harten van zijn toehoorders, zoals het groene koren buigt voor de wind of de golven van de zee worden voortgestuwd door een storm. Na zijn prediking verricht hij wonderen, zoals het genezen van een lamme man bij de tempel. Wanneer hij voor de leiders wordt gebracht en wordt bevolen te zwijgen, antwoordt hij moedig: ‘Oordeel zelf of het juist is in Gods ogen, meer naar u te luisteren dan naar God.’ Petrus reist het land door en verkondigt het Woord in elke taal. Uiteindelijk sterft de man die ooit zo bang was aan het kruis – met het hoofd naar beneden, omdat hij zichzelf niet waardig acht op dezelfde manier als zijn Meester te sterven. Zo verheerlijkt hij Christus zelfs in zijn dood.

Dit contrast tussen Petrus zonder en met de Heilige Geest is onmiskenbaar. De Heilige Geest verandert mensen radicaal. Hij smelt zondige karaktertrekken weg en brengt nieuwe vruchten voort, zoals te zien is in het leven van Petrus. Niemand van ons weet wat hij of zij zou kunnen zijn als hij met de Geest vervuld zou zijn.

Hetzelfde geldt voor anderen: Wat zou een ruwe Luther geweest zijn zonder de Geest? Misschien slechts een eenvoudige werker. Maar vervuld met de Geest werd hij een krachtig strijder voor het Evangelie. Of Johannes Calvijn, die van nature misschien slechts een scherpzinnig jurist was, maar met de Geest werd hij een meester van genade en wijsheid, een licht voor de kerk door de eeuwen heen.

Wie kan voorspellen wat een jongeman of jonge vrouw kan worden wanneer zij door de Geest worden bewogen? Misschien lijken ze nu heel gewoon, maar als de Geest hen vervult, kunnen ze tot grote dingen geroepen worden en tot zegen zijn voor velen. Laten we verlangen naar de vervulling met de Heilige Geest, want dan zullen we durven en bereiken wat we nooit voor mogelijk hielden. We zullen lachen om onmogelijkheden en zeggen: ‘Het zal gebeuren.’ We zullen dingen proberen waarvan we nooit hadden durven dromen en bereiken wat we altijd voor onbereikbaar hielden.

4. Ons laatste punt is: HET RESULTAAT VAN DIT ALLES. Misschien denkt u dat dit iets heel gewoons is. Wat verwacht u eigenlijk, na al die indrukwekkende tekenen – de geweldige wind, het vuur, en alles wat er gebeurde? Ziet u al koningen in het stof beven, of in hun strijdswagens komen om de apostelen te eren? Verwacht u dat de wind dynastieën omver zal blazen, of dat het vuur koninkrijken zal verteren? Mijn broeders, niets van dat alles gebeurt. Het Koninkrijk van God is immers geestelijk en niet aards of vleeselijk. Het uiteindelijke resultaat is verrassend eenvoudig en bestaat uit drie dingen: een preek, een aantal mensen die vragen stellen, en een grootse doop. Dat is alles! En toch is dit, hoe eenvoudig het ook lijkt, het grootste goed ter wereld. Want in het oordeel van de engelen, en van allen die door God wijs zijn gemaakt tot zaligheid, zijn juist deze drie dingen van onschatbare waarde. Er was een preek. De Geest van God werd gegeven om Petrus te helpen die preek te houden. U vraagt zich misschien af wat voor preek een man zou houden die tot de rand toe vervuld is met de Heilige Geest. U verwacht wellicht dat hij welsprekender zou zijn dan Robert Hall of Chalmers, en zeker geleerder dan de Puriteinen.

Als het om illustraties gaat, verwacht u misschien de meest verheven uitingen van poëtisch genie. U denkt wellicht dat de redevoeringen van Cicero en Demosthenes hierbij volledig in het niet zullen vallen en dat we nu iets werkelijk glorieus zullen horen. Maar niets is minder waar! Nooit was er een preek zo eenvoudig als die van Petrus. En juist dat is een van de zegenrijke uitwerkingen van de Heilige Geest: Hij brengt predikanten ertoe om eenvoudig te preken. Het is niet de bedoeling dat de Heilige Geest predikers op een voetstuk plaatst, hen op de vleugels van de adelaar naar de sterren laat opstijgen. Wat werkelijk gewenst is, is dat zij zich beheersen en plechtige onderwerpen op een begrijpelijke manier brengen, zodat iedereen het kan verstaan.

Wat was het thema van Petrus' preek? Was het zo intellectueel dat niemand het kon begrijpen, of zo verheven dat slechts enkelen het konden bevatten? Nee, Petrus stond eenvoudig op en zei iets als: 'Jezus Christus van Nazareth heeft onder u geleefd. Hij was de Messias die van oudsher beloofd was. U hebt Hem gekruisigd, maar in Zijn naam is er redding. Wie zich bekeert en zich laat dopen, zal barmhartigheid ontvangen.' Dat was alles. Ik betwijfel of Charles Simeon deze preek als voorbeeld zou hebben opgenomen in zijn '**Skeleton Sermons**', en ik denk niet dat een professor aan de universiteit ooit tegen zijn studenten zou zeggen: 'Als je wilt leren preken, doe het dan zoals Petrus.'

Charles Simeon's 'skeleton sermons' (in het Engels vaak 'sermon skeletons' genoemd) waren uitgebreide preekoutlines die hij ontwikkelde als hulpmiddel voor predikanten, vooral jonge voorgangers.

Ik zie hier geen preek die netjes is opgebouwd volgens 'ten eerste, ten tweede, ten derde of ten vierde', zoals sommigen van ons zich verplicht voelen te doen. In feite is het een eenvoudige boodschap over verheven zaken – zaken die in deze tijd vaak als dwaasheid of als een struikelblok worden gezien.

Moge de Geest van God daarom overvloedig worden uitgestort, zodat onze predikanten leren helder en eenvoudig te preken, en onze jonge mannen worden aangemoedigd om vrijmoedig over Jezus Christus te spreken – want dat is absoluut noodzakelijk. Wanneer de Geest van God uit een kerk verdwijnt, lijkt dat misschien een stimulans voor de preekkunst, want dan wordt er des te ijveriger aan gewerkt. Maar als de Geest ontbreekt, worden predikanten vooral geleerd, omdat zij de leegte die Zijn afwezigheid achterlaat, moeten opvullen. Plotseling is de ouderwetse Bijbel niet meer

voldoende; men wil er iets aan toevoegen, het verbeteren. De oude leerstellingen die hun grootmoeders bij het haardvuur zo blij maakten, zijn nu te ouderwets geworden. Er moet een nieuwe, verbeterde theologie komen. Jonge heren tonen tegenwoordig hun geleerdheid door alles te ontkennen wat het fundament, de steun en de pijler van onze hoop is, en verzinnen een of ander nieuw idee waar hun toehoorders vervolgens naar kunnen staren.

Ach, wat verlangen we ernaar dat de Geest van God al die zaken wegneemt en ons terugbrengt tot de eenvoud en de kracht van het Evangelie.

O, dat mijn lieve zuster die de vrouwengroep leidt, en allen die in de zondagsschool zitten, de hulp van de Geest mogen ontvangen om eenvoudig met u over Christus te spreken. Wanneer de Geest van God over u komt als vuur en als een machtig ruisende wind, is dat niet om u een doctor in de theologie, een groot geleerde of een begaafd redenaar te maken. Nee, het is om u in staat te stellen Christus te verkondigen, en om dat eenvoudiger en duidelijker te doen dan ooit tevoren.

Het gevolg hiervan was dat het volk diep in het hart werd geraakt en begon te roepen: ‘Wat moeten wij doen, mannenbroeders?’ Wat een onrust tijdens de preek! De koster zou kunnen denken: Zet die mensen de kerk uit, want we kunnen het toch niet toestaan dat mensen zomaar roepen: ‘Wat moet ik doen om gered te worden?’ Maar wat een gezegende wanorde is dat, een wanorde die door de Geest van God wordt gegeven! Dit zal altijd het resultaat zijn van preken waarin Gods aanwezigheid merkbaar is: mensen zullen voelen dat ze iets hebben gehoord dat hun diepste wezen heeft geraakt, dat ze een wond hebben opgelopen die ze zelf niet kunnen genezen. En tijdens de volgende samenkomst zullen er velen zijn die vragen: ‘Hoe kan ik vrede vinden? Hoe kan ik vergeving voor mijn zonden ontvangen?’

En wat gebeurt er dan? Waar de Geest van God is, daar zal geloof zijn, en daarop volgt een openlijke belijdenis in de doop. Misschien denkt iemand: ‘Ik had niet verwacht dat al die indrukwekkende wind en tongen van vuur uiteindelijk zouden uitmonden in een paar eenvoudige preken, bekeringen en dopen.’ Maar ik zeg u: juist die bekeringen en dopen brengen een vreugde teweeg in de hemel die met niets te vergelijken is. Volgens de Bijbel is er blijdschap in de hemel wanneer een zondaar zich bekeert, en dat geloof en die bekering worden zichtbaar in de doop, zoals Petrus al zei: ‘Bekeer u en laat ieder van u gedoopt worden in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving van de zonden’.

Ik geloof niet dat er in de hemel één extra toon klonk toen de Prinses van Wales door Londen reed. Wij gingen allemaal kijken en waren vol bewondering, maar ik denk niet dat er ook maar één engel zijn oog ervoor heeft opengeslagen. Het zijn juist geloof, bekering en doop die in de hemel werkelijk van waarde zijn.

Hij zag daar niets wat hem raakte. Maar overal waar gezocht, gehuil en gesnik klinkt uit verlangen naar de Heiland, waar harten smachten naar verzoening – en vooral waar een vernieuwd hart zich openlijk aan Jezus toewijdt – dáár gebeurt iets bijzonders. Waar een ziel zegt: ‘Ik wil met mijn Meester begraven worden. Ik wil gehoorzaam zijn aan Zijn gebod en, ondanks alle tegenstand, met Hem afdalen in het watergraf. Ik wil gerekend worden tot die mannen en vrouwen die bespot worden omdat ze dood zijn voor de wereld en alleen leven voor Christus’ – ik verzeker u, juist in zulke momenten verheugen de engelen zich. Dáárvoor verlangen wij naar de Geest van God.

Ik heb mijn taak volbracht als ik deze gedachte bij u heb achtergelaten. Zie, beste vrienden, het grote belang van bekering, geloof en doop. Ik bid u: als de Geest van God helemaal uit de hemel komt om dit in ons te bewerken, wees dan niet tevreden voordat u deze zegeningen zelf hebt ontvangen.

Zie opnieuw het grote belang van de prediking, want de Geest van God komt juist om de prediker bij te staan. En besef dan, tot slot, het enorme belang van de Heilige Geest zelf. Zonder Hem kunnen wij niet prediken, kunnen wij niet luisteren, geloven of gered worden. Mag ik u vragen, terwijl u straks uw weg vervolgt, om de Heere te smeken bij ons te zijn, zoals Hij zelf heeft beloofd: ‘Als u die slecht bent, uw kinderen dus goede gaven weet te geven, hoeveel te meer zal de hemelse Vader de Heilige Geest geven aan hen die tot Hem bidden?’

Amen.

Overgenomen en vertaald uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection. ([Sermon #511](#)) Er zijn alleen noodzakelijke veranderingen aangebracht, zoals het corrigeren van spelfouten, het aanpassen van interpunctie, het hoofdlettergebruik van verwijzingen naar God en het minimaal moderniseren van een paar verouderde woorden.

[XFacebookWhatsApp](#)